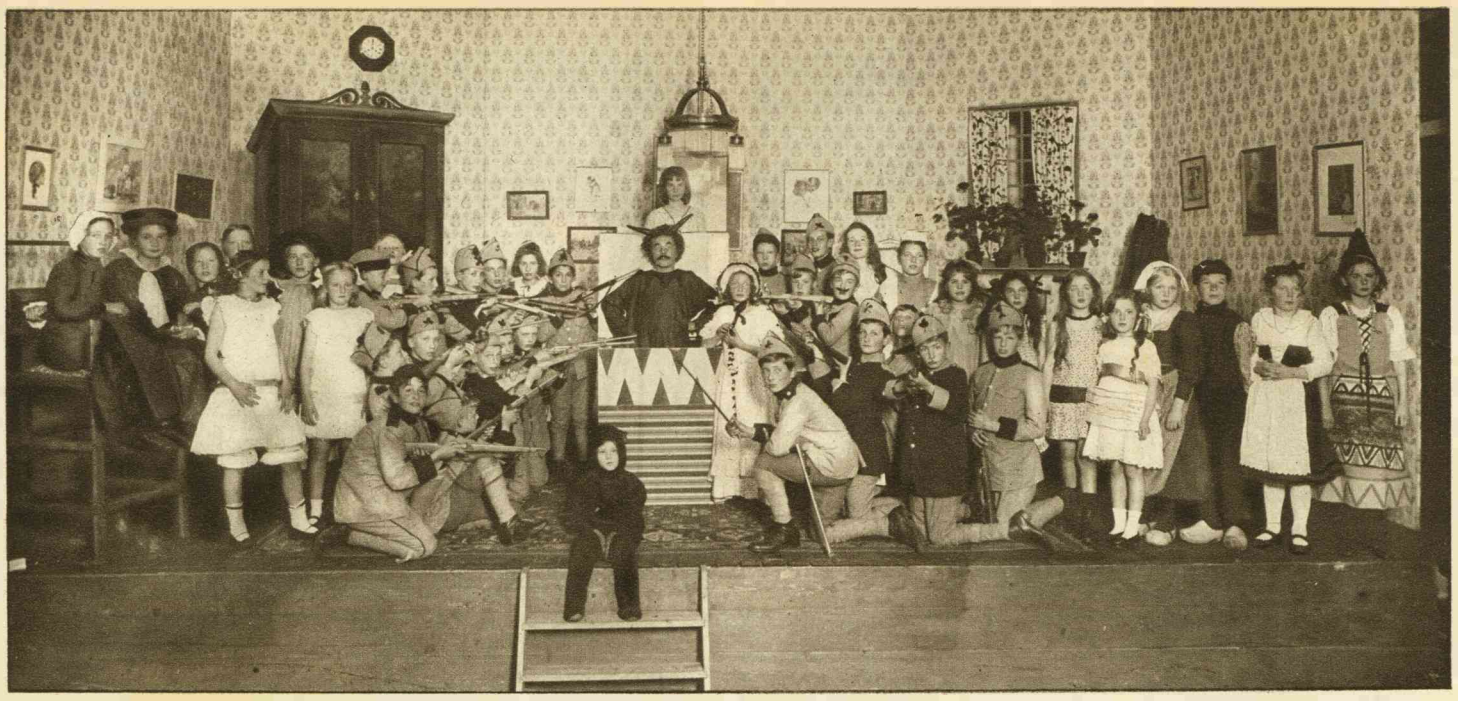

„DE DUIVEL IN DE DOOS".
Een aardige voorstelling van „De Duivel in de Doos", gegeven door de leerlingen van de Gooische School te Laren, ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan dezer inrichting. *(V.F.B.)*

moet uw medewerking vragen bij de uitoefening van mijn last!"

„Wat kan ik voor u doen?" vroeg mevrouw, terwijl haar hoepelrok trilde van de agitatie.

„Niets," antwoordde de inspecteur, „dan u rustig houden en mij niet hinderen." Hij wenkte met de hand en twee politieagenten kwamen in ernstige houding aanstappen.

De dans was in vollen gang, nochtans wierp menig paar nieuwsgierige blikken op de drie zwijgende politiemannen aan de deur. Eindelijk was de dans ten einde en begaf de menigte zich naar de restauratiezaal. Op dat oogenblik stapte Duinstee naar voren en plaatste zich in de deuropening tusschen de beide zalen.

Dit was een kritiek oogenblik. Als hij herkend werd door een der gasten, was de grap uit. Hij stond daar onbeweeglijk, streng. Daar naderde Greta met haar toreador; ze keek den inspecteur nieuwsgierig aan. Deze zag haar blijkbaar niet, maar vestigde een doordringenden blik op haar cavalier. Ze sidderde onwillekeurig. Nu stapte de inspecteur vooruit.

„Karel Harmans?" vroeg hij op zachten maar duidelijken toon, terwijl hij met de hand naar hem wees.

„Die ben ik!" antwoordde de toreador, bleek wordende. Greta hing aan zijn arm.

„Het spijt me, onaangenaam te zijn," zei de inspecteur, „maar ik heb bevel u in hechtenis te nemen!"

„Waarvoor?" stamelde Harmans.

„Wegens diefstal!" luidde het antwoord. „Mijn mannen wachten in de gang, wilt u goedschiks volgen?"

„'t Is een vergissing!" riep Greta uit. „Wie beschuldigt hem?"

„De directie der Bankinstelling, waaraan hij verbonden is," zei de inspecteur weer. „Wilt u ons volgen, mijnheer?"

De toreador stond een oogenblik bewegingloos. Hij staarde naar de hand op zijn arm als in een droom, rilde en strompelde voorwaarts. De inspecteur wenkte, de beide politieagenten traden binnen en voordat een der verbaasde gasten goed begreep wat er plaats greep, had de treurige groep de zaal verlaten. Het geheele voorval was in enkele minuten afgespeeld.

Buiten stond een rijtuig, de vier mannen stapten in, de deur sloeg dicht en voort ging het.

„Wanneer werd het ontdekt?" vroeg opeens de beschuldigde met zwakke stem.

De gewaande politieagenten keken verbaasd op.

„Ik moet u waarschuwen," zei de inspecteur, „dat al wat u zegt, tegen u zal worden aangevoerd."

„Ik weet 't," kreunde de gevangene. „'t Is me onverschillig. Ik zal bekennen! Ik walg van alles!"

In de duisternis van het rijtuig heerschte een drukkende stilte. Voor een oogenblik hoorde Duinstee niets dan het kloppen van zijn eigen hart. Zwak kon hij de gelaatstrekken onderscheiden van de tweelingen, verwrongen onder hun helmen door den onverwachten keer dien de zaak nam. Doch Harmans begon weer met droeve eentonige stem, terwijl de anderen die luisterden, sprakeloos waren door den gruwelijken ernst van het geval.

„Ik wist dat het moest uitkomen. Ik hoopte nog alles te kunnen herstellen, maar nu is 't te laat. O, wat ben ik een dwaas geweest! Ik wist niet dat de directie mij wantrouwde!" — „Greta!" mompelde hij.

Charibdis boog zich voorover. „Om 's hemelswil, laat hem ophouden, Lou!" fluisterde hij.

Duinstee hoorde niets. Droevig keek hij naar de ineengedrongen figuur naast zich. „Hoe kan ik hem nu alles uitleggen," dacht hij. „Wat moet ik doen?"

Harmans praatte weer, blijkbaar in zichzelf. „Het is alles Duinstee's schuld," mompelde hij. „Hij was altijd zoo royaal en ik wilde niet voor gierig gehouden worden. Toen ging ik speculeeren, verloor; begon weer en verloor weer. O, wat een gek, wat 'n gèk ben ik geweest."

Duinstee veegde zijn voorhoofd af. Hij haatte zichzelf voor de rol die hij in dit drama speelde. Al zijn lichtzinnigheid had hem verlaten; schaamte en verdriet vervulde hem.

Het rijtuig naderde Duinstee's kamers. Het oorspronkelijke plan was geweest de politie-uniformen voor een ander kostuum te verwisselen en met Harmans terug te gaan naar het bal, nadat de grap was uitgelegd. Toen het rijtuig stil hield, sprong Duinstee er uit.

„Kom mee," zei hij tot Harmans en deze stapte gedwee uit. Ook de tweelingen wilden volgen doch Duinstee sloeg het portier dicht.

„Jullie gaat naar huis," zei hij gejaagd, „trekt die vervloekte pakken uit en gaat naar bed. En denk erom: je mond houden, geen woord tegen geen mensch!"

„Maar . . ." begon Scylla.

„Loop naar den duivel!" viel de ander in. „Laat mij met hem alleen! 't Was mijn grap," voegde hij er woest bij. Het rijtuig reed weg. Duinstee keerde zich tot den ongelukkige, die daar naast hem stond, onbeweeglijk, de kin op de borst.

„Volg me!" zei Duinstee kort. Hij trad het huis binnen en begaf zich naar zijn atelier. Harmans volgde. De kamer was in 't duister. Hij draaide het electrisch licht aan. „Ga zitten!" Harmans viel in een stoel neer. Duinstee keek hem nadenkend aan. Eindelijk richtte de ander 't hoofd op; 'n uitdrukking van verrassing kwam op zijn gelaat. Hij streek met de hand over de oogen en keek den gewaanden inspecteur aan. „Dit is de kamer van Lou Duinstee," zei hij aarzelend. De imitatie-inspecteur knikte. „Ik ben Lou Duinstee!" zei hij kortaf, terwijl hij baard en pruik afwierp. Harmans stond langzaam op en keek hem aan met starenden blik.

„Jij!" hijgde hij.

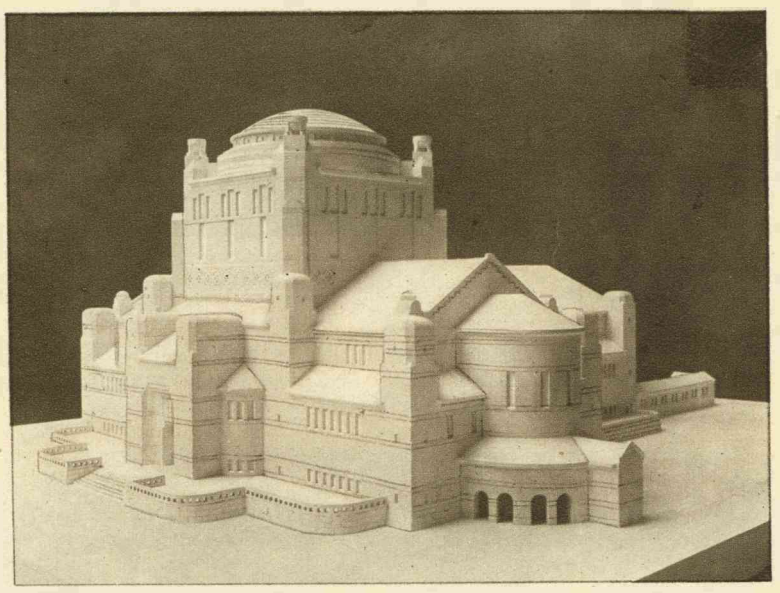
„Ik . . . deed het . . . voor een grap!" zei Duinstee hortend. Harmans viel weer in zijn stoel neer. „Een grap!" mompelde hij. „Ik . . . . ik begrijp niet . . . die andere politiemannen . . . ."

„Het waren geen politieagenten! Het waren de tweelingen. Het was *mijn* idee! Ik drong ze om mee te doen." — „Wel," zei hij eindelijk, „wat verder?"

Duinstee antwoordde niet, maar stapte in somber gepeins de kamer op en neer. Eindelijk bleef hij voor Harmans stilstaan. „Vertel op," riep hij uit. „Om 's hemelswil, vertel mij alles!"

Harmans aarzelde.

„Ik heb je gezegd," begon hij eindelijk nederig, „ik hoopte alles te hebben goedgemaakt voor het was uitgekomen.

EEN BEETHOVEN-HUIS.
Model voor een Beethoven-huis, ontworpen door den bekenden architect H. P. Berlage. Het ontwerp is ten geschenke gegeven aan het Nederl. Museum voor Geschiedenis en Kunst te Amsterdam, waar het thans is tentoongesteld. *(V.F.B.)*

LYDIA LYTA.
Verleden week gaf de intelligente kunstenares, Lydia Lyta, onder leiding van het Internationaal Concert- en Theaterbureau De Haan en Co., een klassieken dansavond in „Diligentia" te 's-Gravenhage. Het talrijke publiek was zeer enthousiast gestemd over haar bijzonder expressieve dansen. *(foto H. Bickhoff)*

„MIJNHEER SERJANSZOON."
Een scène uit het door de N. V. „Het Tooneel" opgevoerde tooneelspel „Mijnheer Serjanszoon". V. l. n. r.: Julia de Gruyter — Petite Cousine; Willem Royaards — Mijnheer Serjanszoon; Marie Verstraete — Filmeele.

MAGDA JANSSENS
als Clotilde in „De Parisienne", dat op het oogenblik door de N. V. „Het Tooneel" wordt ten tooneele gebracht. *(foto's Couvée).*